

Verden. Det er nemlig Noget, som er meget mere almindeligt, at man indfører den begrændsede Offentlighed, end at man indfører Faldbogen, og der er langt flere Lande, hvor man har gjort det Første, end hvor man har gjort det Andet. og det er jo paa ingen Maade saa, at det særlig er i Syden, der, hvor Befolkningen kan antages at have en særlig livlig eller hidstig Karakter, at man har indført den begrændsede Offentlighed; nei. den er indført netop hos de Folkelag, hvis hele Nationalkarakter og øvrige Forhold ligne vore allermeest, i Tydskland og Sverig, thi det er dog vel disse Landes Befolkning, der maa siges at staa os nærmest i Temperament og almindeligt Folkennatur. Den er ogsaa indført i England, men der kan man maasse sige, at de engelske Forhold og navnlig Landets umaa-deligt store Byer, stille særegne Krav i den Henseende, som maasse ikke i samme Maal kunne finde Anvendelse paa os. Naar man i andre Lande har indført den begrændsede Offentlighed, tror jeg ikke, at det er, fordi man har frygtet for Excesser eller for Brud paa den offentlige Orden ved Henrettelserne. Det er ikke, fordi man har frygtet Mængdens Tilstedeværelse, ikke, fordi man har været bange for, at den skulde angribe Politiet eller den offentlige Myndighed eller overhovedet foretage sig den Slags Excesser, dette er ialtfald ikke den væsentlige Grund og har ganske sikkert ikke været Grunden hverten i Sverig eller i Tydskland. Der er desuden efter min Mening heller ikke Grund til at frygte det mere ved denne Veilighed end ved andre Veiligheder, hvor store Folketarer ere samlede, og saadanne Veiligheder kan man jo dog ikke undgaa. Der er ikke Grund til mere at frygte dette ved en Veilighed som denne end ved Ildbrande eller Oplob eller andre Veiligheder, hvor store Folkemasser ere samlede, hvor flette Elementer ere blandede med gode, og hvor som Følge deraf Raahed og Tøilesløshed kunne komme tilsyne. Grunden til, at man har indskrænket Afdgangen til disse Henrettelser, tror jeg mere er den, at man har haft en Følelse af, — ja, man maa vel kalde det en Følelsessag — at det var en modbydelig Tanke, at et saadant Skuepil skulde udføres for en Mængde, der med en vis Begjærighed er løbet sammen for at se derpaa, og som er gaaet dertil med saa libet Alvor, som man har set mange Gange har været Tilfældet, som er gaaet dertil paa den Maade, at de ofte efter en gjennemvirket Nat halvdrukne have samlet sig omkring Henrettelsespladsen, og hvor man i store Byer har set Starer af den allerlaveste Røbel, Masser af halv-

drukne Personer, offentlige Fruentimmer og Lignende, det er den Slags Scener, som man har fundet udgjorde et forargeligt Skuepil, som der ikke var Anledning til at give Veilighed til at opføre. Jeg tror, det er en Følelse af det Væmmelige ved noget Saadant, som har bevirket, at man er fredden til en begrændset Offentlighed, og ikke Frygten for, at den samlede Folketare skulde stride til Volds handlinger mod den offentlige Myndighed eller Andre. Saa har man paa den anden Side sagt: Hvad Nytte gjør egentlig denne Offentlighed, hvorfor beholde den? Og man er kommen til det Resultat, at ethvert fornuftigt Diemed opnaaedes ligesaa godt ved den begrændsede Offentlighed. Dette er efter min Opfattelse den Vej, ad hvilken man er kommen til at begrænsede Afdgangen til Henrettelser, og den er ganske naturlig. Det mener jeg nemlig, at det ingen Tvivl kan være om, at Diemedet opnaas ligesaa godt ved den begrændsede Offentlighed som ved den fuldstændige Offentlighed, som man gjerne, om man vil, kan betegne som den uordnede Afgang til at se paa Henrettelsen, for uordnet maa den altid blive, naar den skal være en virkelig offentlig Afgang, saa kan man ikke tilbagevise Noget, forsaavidt den Paagjældende ikke har gjort sig skyldig i egentlig Brud paa Ordenen, og den er det desuden overfor saa store Folkemasser aldeles umuligt at overholde med de Kræfter, som kunne være tilstede, thi man kan dog virkelig ikke for en Henrettelses Skyld erklære en hel Provinds i Beleirings-tilstand og samle Masser af Militær i Nærheden. At der ved en saadan Veilighed maa finde, hvad man kan kalde, Uordener Sted, uheldige Optrin, kan slet ikke undgaa. Men som sagt, ethvert fornuftigt Diemed naaes efter min Opfattelse ligesaa godt ved den begrændsede Offentlighed, og Grunden til, at den er trængt igjennem saa mange Steder, tror jeg, er, at man har anerkjendt dette. Saa maa jeg forøvrigt sige, at det, der egentlig for mig er Hovedsagen, er, at komme til den begrændsede Offentlighed, og sammenlignet dermed betragter jeg, — hvad jeg allerede tillod mig at sige ved denne Sags 1te Behandling — det som mindre væsentligt, hvorledes man i det Enkelte ordner denne Afgang. Hvad jeg anser for Hovedsagen, er blot det, at Henrettelsen foregaar i Overværelse af et passende Antal ordentlige Folk, et passende Antal af Mænd, som kan betegnes som hæderlige, ordentlige og naturligvis ædrue Folk. Det anser jeg for Hovedsagen. Naar det bliver indrettet saaledes, at der er et Antal af, lad os sige f. Ex. 40 til 50 saadanne Mænd tilstede, tror jeg, at Alt det er